

dr hab. Leonarda Mariak, prof. US

OCENA

dorobku naukowego oraz rozprawy habilitacyjnej pt.: „Słownictwo psychologiczne we współczesnej polszczyźnie ogólnej” Pani dr Adrianny Seniów

Doktor Adrianna Seniów jest absolwentką Uniwersytetu Szczecińskiego – w 2001 roku ukończyła kierunek *filologia polska* i uzyskała magisterium na podstawie pracy: *Rzeczowniki z przyrostkiem -ość w „Leksykonie łacińsko-polskim” Jana Mączyńskiego a ich losy w polszczyźnie pierwszej połowy XX wieku*. Jej promotorem była prof. dr hab. Mirosława Białoskórska. Przez pierwsze pięć lat pracy zawodowej Habilitantka pracowała w renomowanym XIII Liceum Ogólnokształcącym w Szczecinie, jako nauczyciel polonista. Dwadzieścioro dwoje laureatów i finalistów etapu centralnego Olimpiady Literatury i Języka Polskiego oraz Olimpiady Filozoficznej, przygotowywanych przez Habilitantkę wskazuje, iż była nauczycielem wyróżniającym się i ponadprzeciętnym.

Działalność naukowo-badawcza dr Adrianny Seniów od początku związana jest z Uniwersytetem Szczecińskim, w którym jest zatrudniona od 2009 r., najpierw na stanowisku wykładowcy w Zakładzie Wiedzy o Sztuce, a od 2010 r. – po uzyskaniu stopnia doktora – na stanowisku adiunkta w Pracowni Edukacji Polonistycznej i Wiedzy o Kulturze, a obecnie w Zakładzie Historii Języka Polskiego. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa uzyskała na podstawie rozprawy „*Językowa kreacja świata kobiet w wybranych powieściach Elizy Orzeszkowej*”. Promotorem rozprawy była prof. dr hab. Mirosława Białoskórska, zaś recenzentami: prof. dr hab. Elżbieta Umińska-Tytoń (Uniwersytet Łódzki) oraz dr hab. Ewa Pajewska, prof. US (Uniwersytet Szczeciński). Praca doktorska w zmodyfikowanej wersji została wydana w 2011 r. przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego.

Działalność naukowo-badawcza. Pani dr Adrianna Seniów legitymuje się znacznym i wartościowym dorobkiem naukowym, o czym świadczy wykaz opublikowanych prac naukowych i innych osiągnięć naukowych z okresu po uzyskaniu stopnia doktora, czyli od 2010 roku. W czasie ośmiu lat Habilitantka opublikowała dwie monografie (wydana, wymieniona wcześniej, rozprawa doktorska oraz monografia habilitacyjna), 20 artykułów (w tym jeden złożony do druku) oraz dwie recenzje. Znakomita większość prac Habilitantki (obie monografie oraz 16 artykułów zostało wydanych lokalnie, w Szczecinie (głównie były to

„Studia Językoznawcze” oraz seria „Barwa w języku, literaturze, i kulturze”). Nie ma w śród nich publikacji w znanych i mających swoją renomę ogólnopolskich czasopismach, a szkoda, ponieważ niektóre artykuły Habilitantki zasługują na szersze rozpowszechnienie.

Aktywność naukową dr A. Seniów uzupełniają i potwierdzają nadto czynne udziały w konferencjach naukowych -jednej zagranicznej oraz trzech międzynarodowych i dziesięciu ogólnopolskich. Przytoczone dane liczbowe świadczą o dużej aktywności naukowej Habilitantki oraz systematyczności w pomnażaniu dorobku, co w pracy naukowej jest szczególnie ważne.

Zainteresowania naukowo-badawcze dr Adrianny Seniów koncentrują się w głównej mierze wokół zjawisk leksykalnych, leksykograficznych i zagadnień stylistyki, przede wszystkim tekstów artystycznych (proza i poezja). Sama Autorka w autoreferacie (s. 11-20) wymienia i omawia trzy nurty swoich zainteresowań: rozwój słownictwa, zmiany semantyczne wyrazów oraz język tekstów artystycznych.

Na podstawie liczby opublikowanych prac, można wnioskować, że najwięcej uwagi Habilitantka poświęciła tekstom artystycznym – zwłaszcza twórczości prozatorskiej Elizy Orzeszkowej i poetyckiej Juliana Tuwima. W ostatnim czasie krąg Jej zainteresowań poszerzył się o zagadnienia spoza nurtu artystycznego i dotyczy leksyki specjalistycznej. Najwcześniejszym przedmiotem opisów i analiz były zjawiska językowo-stylistyczne w prozie Elizy Orzeszkowej. W pięciu artykułach oraz wydanym w 2011 r. doktoracie *Językowa kreacja świata kobiet w wybranych powieściach* w sposób wyczerpujący omówione zostały kreacje postaci kobiet i mężczyzn (rzadziej) oraz funkcje leksyki barwnej w świecie przedstawionym powieści Orzeszkowej, zwłaszcza w kreacji opisów przyrody. Na podstawie wszechstronnych analiz jednostek leksykalnych dr A. Seniów rekonstruuje w tekście „Chama”, „Nizin”, oraz kilkakrotnie „Marty” i „Nad Niemnem” językowy obraz różnych elementów świata przedstawionego. Liczne odwołania do historii, ustaleń historycznoliterackich oraz do tekstów kulturowych sprawiają, że obecny w prozie Orzeszkowej obraz świata ma charakter nie tylko językowy, ale jest także tworem semiotycznym, ideologicznym i kulturowym. Wybrany przez Habilitantkę onomazjologiczny typ analizy, pozwolił Jej na wyodrębnienie repertuaru środków językowych wykorzystywanych przez Orzeszkową do kreacji postaci kobiecych, męskich, dziecięcych oraz świata przyrody. Zarówno w książce, jak i a artykułach, wartościowe tło interpretacyjne stanowi syntetycznie zarysowane tło historyczne i kulturowe.

Kolejnym twórcą, któremu Habilitantka poświęciła znaczącą część swojego dorobku naukowego, był Julian Tuwim - twórca, którego poezja w niewielkim stopniu została dotychczas opracowana. W siedmiu, tworzących cykl tematyczny, obszernych artykułach i

studiach monograficznych p. dr Seniów zajęła się najpierw funkcją stylistyczną motywów kwiatowych oraz opisów środków transportu, a następnie analizą leksykalno-semantyczna barw: złotej, białej, czerwonej. Na uwagę zasługują szerokie, skrupulatnie przeprowadzone analizy oraz wnikliwe i oryginalne interpretacje wybranych elementów kreowanej przez Tuwima poetyckiej wizji świata. Istotne jest również to, że p. dr Seniów swoimi badaniami objęła prawie całą twórczość poetycką Tuwima - do tej pory słabo opracowaną pod względem zjawisk językowych.

Poza twórczością E. Orzeszkowej i J. Tuwima w polu zainteresowań naukowych Habilitantki znalazła się proza Bolesława Prusa oraz Zofii Nałkowskiej. Na uwagę zasługuje zwłaszcza bardzo wartościowy artykuł pt. *Zofii Nałkowskiej praca nad językowo-stylistycznym kształtem „Granicy”*, w którym p. dr Seniów z sukcesem zrekonstruowała, niektóre techniki warsztatu pisarskiego autorki „Medalionów” oraz pokazała, na podstawie porównania dwóch wydań „Granicy” z 1932 i 1935 roku, zmiany w zakresie leksyki i składni wprowadzane przez pisarkę wynikające z krystalizowania się modeli powieści realistycznej w początkach XX wieku. Prusowi i jego twórczości Habilitantka poświęciła jeden, ale wartościowy artykuł *Językowa kreacja życia dzieci wiejskich w wybranych nowelach Bolesława Prusa* oraz dwa wykłady popularnonaukowe. Tę formę aktywności naukowej należy traktować na równi z artykułami. Wygłoszenie bowiem kompetentnego, interesującego dla nieprofesjonalistów wykładu, to nieraz większy trud niż przygotowanie artykułu.

Przeprowadzone przez dr Adriannę Seniów bardzo wnikliwe, szczegółowe i rzetelne analizy zjawisk językowych, stylistycznych, a także mechanizmów spójności tekstu, ukazane na szerokim tle porównawczym (kulturowym, obyczajowym) ujawniły wiele, mało dotąd poznanych szczegółów warsztatu pisarskiego E. Orzeszkowej i J. Tuwima, w mniejszym zakresie B. Prusa i Z. Nałkowskiej.

Kolejny z nurtów badawczych reprezentuje pięć artykułów (w tym dwa pierwsze napisane przed doktoratem): *Jana Mączyńskiego rzeczowniki z przyrostkiem - ość w polszczyźnie historycznej*; *Zmiany semantyczne Mączyńskiego rzeczowników z przyrostkiem - ość w polszczyźnie historycznej*; *Przymiotniki „barwny”, „bezbarwny”, „kolorowy” w historii języka polskiego* - w których dr Seniów omówiła zmiany semantyczne wybranych grup leksyki na przestrzeni wieków i w różnych odmianach polszczyzny. W dwóch kolejnych artykułach *Czasownikowe derywaty „odzwierzęce” w polszczyźnie historycznej i ich funkcja w wierszu Juliana Tuwima „Figielek”*; *Nazwy strojów kobiecych w XIX-wiecznym „Przewodniku dla dam” - czyli o skromnych i niewinnych sposobach podobania się* Habilitantka przedmiotem swoich rozważań uczyniła zarówno samą formę leksykalną, jak i jej funkcjonowanie w tekście.

Od ubiegłego roku w kręgu zainteresowań naukowych p. dr Seniów znajduje się słownictwo psychologiczne. Swoją działalność naukową w tej dziedzinie Habilitantka zaczęła od opublikowania artykułu wstępnego *Badania nad polskim słownictwem z zakresu psychologii - rekonosans* - co należy uznać za działanie ze wszech miar słuszne, bowiem zawarła w nim oprócz informacji o rozwoju psychologii jako nauki, danych bibliograficznych, także cenne spostrzeżenia dotyczące głównych kierunków badań leksyki z tej nieopisanej dotąd pod względem językoznawczym - dziedziny wiedzy. Kolejne dwa artykuły „*Rozum mężczyzn, kobietą afekt rządzi*” - uwagi o rozwoju semantycznym rzeczownika *afekt* w dziejach języka polskiego; „*Głupstwo i rozmaite jego odcienie*” - leksykalno-stylistyczne wyznaczniki głupoty na przykładzie „*Charakterów rozumów ludzkich*” Michała Wiszniewskiego przynoszą wiele ciekawych spostrzeżeń dotyczących rozwoju, zmian semantycznych i kształtowania się terminologii psychologicznej w języku, na przykładzie najwcześniejszych podręczników psychologii.

Podsumowując tę część oceny osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki należy podkreślić każda z prac (monografia, artykuły) realizuje wyraźnie wyznaczony kierunek badawczy - zawsze ma jasno sformułowany przedmiot i cel badań, zawiera skrupulatną analizę materiału i rozległą jego interpretację oraz trafne wnioski. Treść wyводу przedstawiana jest w rzeczowy i lapidarny sposób, wydobywający istotę poruszanych kwestii. W rezultacie czego powstały opracowania o znacznej wartości poznawczej. Pod względem metodologicznym wszystkie prace są mocno osadzone w tradycji polskich badań stylistycznojęzykowych.

We wszystkich tekstach, co warto podkreślić, dr Seniów przywiązuje dużą wagę do dokumentacji materiałowej. Materiał językowy jest przytaczany albo w całości, albo, jeśli ze względów ilościowych jest to niemożliwe, w reprezentatywnym wyborze. Daje to szansę na włączenie go do szerzej postawionego problemu, bądź przeinterpretowanie danych.

Zapewne dbałość o należyłą dokumentację i szczegółowość prowadzonych analiz sprawia, że dr Adrianna Seniów ogranicza zakres badanych tekstów, starając się znaleźć w nich jak najwięcej zagadnień wartych uwagi lingwisty. Dotychczasowe badania objęły: *Słownik* Mączyńskiego, XIX-wieczne teksty naukowe i popularnonaukowe z zakresu psychologii, wybrane powieści i nowele E. Orzeszkowej i teksty poetyckie J. Tuwima, w sposób przyczynkarski twórczość Prusa i Nałkowskiej.

Reasumując - przeprowadzony zwięzły przegląd publikacji pokazuje, że dorobek przedhabilitacyjny dr Adrianny Seniów jest znaczny, tematycznie i problemowo różnorodny, wnoszący wiele do wiedzy o polszczyźnie współczesnej i historycznej, szczególnie o jej

warstwie leksykalnej i stylistycznej, pokazuje ewolucję i różnorodność zainteresowań naukowo-badawczych Habilitantki, zaś ich jakość oceniam pozytywnie, spełniają one standardy postępowania badawczego. O wartości naukowej prac dr Seniów mogą świadczyć cytowania odnotowane w bazie Web of Science oraz Indeksie Hirscha.

Ocena rozprawy habilitacyjnej.

Zwieńczeniem zainteresowań dr Adrianny Seniów leksyką specjalistyczną i niewątpliwie największym dotychczasowym Jej osiągnięciem naukowym jest, będąca podstawą przewodu habilitacyjnego, rozprawa pt. „*Słownictwo psychologiczne we współczesnej polszczyźnie ogólnej*” (Wydawnictwo Naukowe uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2017, ss. 321). Habilitantka podjęła się zadania niełatwego dla językoznawcy, przede wszystkim z racji „rozmiarów wiedzy z dziedziny psychologii oraz wieloznaczności pojęć.” (s. 10). Realizacja tematu wiązała się z dużymi trudnościami metodologicznymi i koniecznością podejmowania, często niełatwych, decyzji arbitralnych. Pomimo wielu prac poświęconych leksyce specjalistycznej, p. dr Seniów wchodziła na szlaki naukowo nieprzetarte, ponieważ nie powstała dotąd żadna publikacja językoznawcza na temat leksyki psychologicznej .

Rozprawa habilitacyjna dr Adrianny Seniów sytuuje się, jak wskazuje jej tytuł, na pograniczu leksykologii i leksykografii. Cel zasadniczy i założenia monografii Autorka określiła ogólnie jako - próbę opisu i analizy słownictwa psychologicznego obecnego we współczesnej polszczyźnie (s. 9), tzn. na przełomie XX i XXI wieku (s. 10). Sformułowany we *Wstępie* (s. 10-16) zakres podjętych badań jest szeroki, obejmuje bowiem oprócz problemów funkcjonowania słownictwa psychologicznego w różnych odmianach polszczyzny, także jego stratyfikację pod względem etymologicznym, chronologicznym, strukturalnym, formalnym i semantycznym. Autorka przyjęła - słusznie z punktu widzenia badania leksyki z określonej dziedziny wiedzy, szerokie rozumienie pojęcia „słownictwo psychologiczne”, do którego zaliczyła:

- leksemy nazywające zjawiska z zakresu psychiki człowieka, znane przeciętnemu użytkownikowi języka, czyli nazwy ogólne, potoczne i ekspresywne oraz
- leksemy funkcjonujące w komunikacji specjalistycznej naukowej i popularnonaukowej.

Podstawą ekscerpcji liczącego blisko dwa tysiące jednostek znaczeniowych materiału jest *Uniwersalny słownik języka polskiego* pod redakcją Stanisława Dubisza, oraz *Słowa, słowa..., czy je znasz?* pod redakcją Teresy Smólkowej - ze względu na temat rozprawy - wybór słuszny, ponieważ oba źródła zbierają najnowszą warstwę słownictwa z różnych rejestrów

polszczyzny. Zgromadzony materiał stanowi bogatą i zróżnicowaną podstawę do analiz i interpretacji jest też reprezentatywny i upoważnia do wyciągania wniosków uogólniających.

Rozprawa habilitacyjna dr A. Seniów ma charakter materiałowo-analityczny, jednak równie ważne, z punktu widzenia spójności i logiczności całego opracowania, są:

– *Wstęp* (s. 9-27), w którym Autorka uzasadniła wybór tej warstwy słownej, jako obiektu badań, przedstawiła strukturę pracy, próbowała również zmierzyć się z definicją psychologii, jako nauki oraz

– *Aneks* (256-315) zawierający alfabetyczny indeks wyrazów i połączeń wyrazowych oraz rejestr wyrazów i połączeń wyrazowych w podziale na cezury czasowe, które znacznie ułatwiają odbiór treści i pozwalają na bieżąco weryfikować materiał.

Na część analityczno-materiałową monografii składają się trzy obszerne rozdziały odzwierciedlające stratyfikację zebranej leksyki oraz przedstawione we *Wstępie* cele pracy. Rozdział pierwszy zawiera analizę zebranego materiału pod względem semantyczno-funkcjonalnym, dzięki czemu Autorka wyodrębniła obszary związane z psychiką ludzką i wskazała zróżnicowanie semantyczne jednostek leksykalnych i ich reprezentacji w różnych odmianach języka (leksyka profesjonalno-naukowa, współnoodmianowa, nacechowana ekspresywnie, chronologicznie).

Charakterystykę struktury i etymologii słownictwa psychologicznego przynosi obszerny rozdział drugi, w którym dr A. Seniów poddaje bardzo szczegółowej analizie źródło pochodzenia (rodzime, zapożyczenia), budowę słowotwórczą (jednostki jednoelementowe: tu motywowane i niemotywowane oraz połączenia kilkuelementowe, z uwzględnieniem ich schematu kompozycyjnego i stopnia utrwalenia w języku).

Najciekawszy i najbardziej wartościowy jest w pracy rozdział ostatni, prezentujący rozwój sprawności funkcjonalnej leksyki psychologicznej oraz dane o liczbie i przyczynach jej przyrostu w różnym czasie i różnych odmianach polszczyzny.

Istotnym uzupełnieniem analiz są liczne tabele statystyczne, zestawienia oraz „minisłowniczki” włączane w treść analityczną rozdziałów, prezentujące i porządkujące zebrany materiał według kategorii leksykalnych i znaczeniowych, omawianych w poszczególnych rozdziałach.

Opisy dotyczące wszystkich zagadnień omawianych w pracy oceniam pozytywnie, wykonane zostały poprawnie, zgodnie z przyjętymi założeniami i wzorcowymi opracowaniami.

Jedynie wątpliwości, które nasuwają się po lekturze bardzo wysoko ocenianej przeze mnie monografii odnoszą się do kryteriów i zakresu doboru leksyki. W części wstępnej słownictwo psychologiczne zostało podzielone na: terminy *stricte* psychologiczne i nazwy

potoczne, ekspresywne. Pierwsza z wyodrębnionych grup nie budzi wątpliwości (o przynależności jednostki leksykalnej do tej sfery świadczą, oprócz znaczenia, także odpowiednie kwalifikatory funkcjonalne w słownikach), zbyt szeroko jednak zakreślone zostały granice słownictwa z drugiego typu. W opiniowanej pracy kwalifikowane są tu wszystkie wyrazy, które stanowią wykładniki (prymarne lub sekundarne) predykcji odnoszących się np. do ludzi i cech ich charakteru, zachowania itp. Przy takim podejściu, do słownictwa psychologicznego zaliczone zostały słusznie takie jednostki jak np. *melancholik*, *masochista*, *relaksacja*, również grupa gromadząca słownictwo współnoodmianowe, typu, *przeżycie* 'stan psychiczny powstający wskutek różnego rodzaju bodźców', *spokój* 'stan równowagi psychicznej lub fizycznej' jest jak najbardziej w prowadzonych analizach uzasadnione, denotuje bowiem realia związane z psychiką człowieka i psychologią, która te stany opisuje naukowo. Trudno natomiast zgodzić się, by do omawianego w pracy typu słownictwa klasyfikować wyrazy: *bałwan*, *bałwanica*, *baran*, *baranek*, *cap*, *głęb*, *cielęcina*, *trąba* i wiele innych tego typu, które są typowymi ekspresywizmami, we współczesnej polszczyźnie pełniącymi jedynie funkcję wykładników emocji (zwykle negatywnych). Taką funkcję pełnią również potoczne ekspresywizmy jak: *debil*, *kretyn*, *imbecyl*, *idiota*, jednak w ich przypadku można się doszukać psychologicznej motywacji - pierwotnie jednostki te były terminami, nazywającymi różne stopnie upośledzenia umysłowego, we współczesnej polszczyźnie w wyniku determinologizacji stały się nacechowanymi emocjonalnie ekspresywizmami. Być może potrzebne byłyby tu odrębne rozważania, np. w formie artykułów, w których p. dr Seniów podjęłaby się wyjaśnienia źródeł psychologicznej proveniencji budzących wątpliwości jednostek.

Przywołane tu wątpliwości wpisują się w stale występujące problemy wyboru i klasyfikacji, z jakimi mają do czynienia językoznawcy. Są one tym większe, im bardziej obszerny i różnorodny jest materiał, a z takim miała do czynienia p. dr A. Seniów. Dlatego zgłoszone wątpliwości dotyczące wyboru materiału nie mają tu rangi istotnego zarzutu, a raczej są podłożem do dyskusji i przyszłych przemyśleń.

Podsumowując – rozprawa habilitacyjna p. dr Adrianny Seniów jest dojrzałym studium o przemyślanej i konsekwentnie stosowanej metodologii, opartym na szerokiej podstawie materiałowej, uwzględniającym dotychczasową wiedzę i metody badania leksyki przynależnej do różnych dyscyplin naukowych. Stanowi tym samym ważny wkład w rozwój polskiego dorobku naukowego z zakresu leksykologii.

Działalność organizacyjno-administracyjna.

W tym zakresie Habilitantka ma bogate i różnorodne doświadczenia, głównie z racji pełnionej - drugą kadencję - funkcji prodziekana ds. kształcenia na Wydziale Filologicznym US i członkostwa lub przewodniczenia w wielu wydziałowych oraz uczelnianych komisjach i zespołach, między innymi: członek Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej, członek komisji egzaminacyjnej z języka polskiego dla cudzoziemców; przewodnicząca Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia, przewodnicząca Senackiej Komisji Kształcenia, kierownik podyplomowych studiów „Logopedia i terapia pedagogiczna”.

Aktywność wydawnicza oraz organizacyjno-naukowa.

Osiągnięcia Habilitantki w tym zakresie polegają głównie na współorganizowaniu konferencji naukowych, między innymi Sympozjum Językoznawczego „*Od dawnej do współczesnej polszczyzny*” (2011) oraz od 2013 roku (wspólnie z prof. M. Białoskórką) corocznie ogólnopolskiej konferencji naukowej „*Język literatury pięknej w perspektywie dawnej i współczesnej*”. Pani dr Seniów ma w swoim dorobku również współredagowanie monografii wieloautorskiej „*Ścieżkami pięknej polszczyzny. Księga jubileuszowa dedykowana Profesor Mirosławie Białoskórkiej z okazji 65-lecia urodzin i 45-lecia pracy zawodowej*” (2011).

Działalność dydaktyczno-wychowawcza i popularyzatorska.

Pani doktor Adrianna Seniów jest dydaktykiem akademickim z 9-letnim stażem. Po doktoracie prowadziła zajęcia z dziesięciu różnych przedmiotów językoznawczych, kursowych, ale też fakultatywnych, w większości autorskich, takich jak: leksyka tematyczna w języku i kulturze w ujęciu diachronicznym, język i styl tekstów folklorystycznych, leksykalno-semantyczne zjawiska w polszczyźnie, moda w języku, dydaktyka literatury i języka polskiego, podstawy stylistyki praktycznej, redagowanie tekstów naukowych i użytkowych, wstęp do językoznawstwa, językowo-kulturowe aspekty przekładu, sztuka wystąpień publicznych oraz dzięki ukończeniu dwuletnich studiów podyplomowych Logopedia i terapia pedagogiczna - także zajęcia z emisji głosu. Ten różnorodny i szeroki zakres tematyczny świadczy o stałym doskonaleniu się zawodowym, a w rezultacie o dużej wiedzy merytorycznej Habilitantki, którą dzieliła się ze słuchaczami nie tylko filologii polskiej, ale także studentami neofilologii, kulturoznawcami, historykami i ekonomistami. Pani dr Seniów wypromowała 13 licencjatów na kierunku kulturoznawstwo, pełniła również obowiązki recenzenta prac magisterskich i licencjackich na kierunku filologia polska. Od kwietnia 2016 roku jest promotorem

pomocniczym p. mgr Darii Kupidury, która pod kierunkiem prof. M. Białoskórskiej pisze rozprawę doktorską na temat *Leksyka ludzi morza na podstawie gawęd Eugeniusza Wasilewskiego*. Przez cztery lata (2011-2014) pełniła obowiązki opiekuna roku, opiekuna praktyk zawodowych oraz praktyk nauczycielskich.

Warto podkreślić, że w ramach współpracy z uniwersytetem w Granadzie Habilitantka przeprowadziła 5 godzin wykładu dla tamtejszych studentów slawistyki na temat: *Funkcje barw w twórczości polskiego poety Juliana Tuwima*.

Docenić należy także działalność dr Seniów związaną z popularyzacją wiedzy – było to m. in. dziewięć wykładów propagujących głównie wiedzę językoznawczą, z zakresu poprawności, pragmatyki i stylistyki językowej wygłoszonych między innymi dla licealistów w ramach Festiwalu Nauki, Wszechnicy Polonistycznej, Olimpiady Literatury i Języka Polskiego. Z inicjatywy Habilitantki zorganizowany został cykl wykładów językoznawczych pt. *Od Mikołaja Reja do Doroty Masłowskiej - obraz polszczyzny ogólnej w perspektywie historycznej*. Ponadto dr Seniów była dwukrotnie koordynatorem Zachodniopomorskiego Festiwalu nauki, organizatorem panelu filologicznego w ramach Dni Uniwersytetu Szczecińskiego, a także członkiem kapituły konkursowej „Podaj dalej - moja przygoda z EFS” i członkiem jury w konkursie tematycznym „Bolesław Prus - w setną rocznicę śmierci pisarza”. Jak widać z wymienionych dokonań zawodowych doktor Adrianny Seniów, ma ona swój znaczący wkład w pracach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego.

Działalność naukowo-dydaktyczną Habilitantki doceniły władze uczelni, przyznając Jej dwie nagrody: II stopnia za osiągnięcia naukowe i za osiągnięcia organizacyjne. Szczecińskie Towarzystwo Naukowe przyznało Jej w 2011 roku medal *Amicus Scientiae et Veritas* za badania nad językiem artystycznym, a Ministerstwo Edukacji Narodowej w 2016 roku - Medal Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania.

Wniosek końcowy. Cały dorobek naukowy oraz rozprawa habilitacyjna Pani dr Adrianny Seniów stanowią wartościowe uzupełnienie polskiego dorobku językoznawczego. Habilitantka wykazała się, „istotną aktywnością naukową”, co potwierdza liczba opublikowanych artykułów oraz wystąpień z referatem na konferencjach, szeroki krąg zainteresowań badawczych oraz dojrzały i kompetentny sposób interpretacji zjawisk językowych. Spełniła tym samym ustawowe wymagania stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego (ustawa z dnia 14 marca 2003, art. 16, ust. 1 oraz z dnia 18 marca 2011 roku). Biorąc to

wszystko pod uwagę wnosząc do Komisji Habilitacyjnej, a za jej pośrednictwem do Rady Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego wniosek dr Adrianny Seniów o nadanie Jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie językoznawstwo.

Szczecin, dn. 13 kwietnia 2017 r.

Leonarda Mariak

